

I regulation 4 i Working Time Regulations 1999 (SI 1999/3372) infördes emellertid senare ett nytt stycke i regulation 20 i 1998 års föreskrifter, med följande lydelse:

”2. När en del av arbetstidens längd mäts eller bestäms i förväg eller inte kan bestämmas av arbetstagarna själva men arbetets särskilda art är sådant att arbetstagaren, utan att det krävs av arbetsgivaren, även kan arbeta under tider som inte mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagaren själv, skall regulations 4.1, 4.2, 6.1, 6.2 och 6.7 endast vara tillämpliga med avseende på den arbetstid vars längd mäts eller bestäms i förväg eller inte kan bestämmas av arbetstagarna själva.”

(Regulations 4 och 6 reglerar den maximala veckoarbetstiden respektive nattarbetstiden.)

Genom denna ändring tillfördes ytterligare ett undantag i de fall då en arbetstagers arbetstid delvis mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagarna själva och delvis inte. I sådana fall är bestämmelserna om veckoarbetstid och nattarbete endast tillämpliga med avseende på den del av arbetstagers arbetstid som mäts eller bestäms i förväg eller inte kan bestämmas av arbetstagaren själv.

Enligt kommissionen går förordning 20.2 utöver de tillåtna gränserna för undantaget i artikel 17.1, som endast gäller för de arbetstagar vars arbetstid i sin helhet inte mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagarna själva.

Införlivande av bestämmelserna avseende arbetstagers viloperioder

I artiklarna 3 och 5 i direktivet föreskrivs minimiperioder för dygnsvila och veckovila för alla arbetstagar. Motsvarande bestämmelser i den nationella lagstiftningen i Förenade kungariket finns i regulations 10 och 11 i 1998 års föreskrifter. I de officiella riktlinjer som tagits fram av Department of Trade and Industry angående införlivandet av 1998 års föreskrifter föreskrivs emellertid följande:

”Arbetsgivare måste säkerställa att arbetstagar kan ta sin rast, men det krävs inte av dem att de ser till att de verkligen tar sin rast.”

Arbetsgivare instrueras med andra ord om att det inte krävs att de skall säkerställa att arbetstagar rent faktiskt gör gällande sin rätt till vila och utnyttjar de viloperioder de har rätt till, utan endast att det inte uppställs några hinder för den arbetstagar som beslutar att han vill utnyttja sina viloperioder.

Enligt kommissionen godkänner och uppmanar riktlinjerna således klart till en praxis som strider mot kraven i direktivet.

(¹) EGT L 307, 13.12.1993, s. 18.

Talan mot Republiken Italien väckt den 25 november 2004 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Rättegångsspråk: italienska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 25 november 2004 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av G. Valero Jordana och D. Recchia.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/17/EG (¹) av den 3 mars 2003 om ändring av direktiv 98/70/EG (²) om kvaliteten på bensen och dieselbränslen, genom att inte sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv och under alla omständigheter genom att ha underlåtit att underrätta kommissionen om detta,
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Införlivandefristen för direktivet löpte ut den 30 juni 2003.

(¹) EUT L 76, 22.03.2003, s. 10.

(²) EGT L 350, 28.12.1998, s. 58.